БЕСЕДЕ ОЦА ИГУМАНА РАФАИЛА БОЉЕВИЋА, МАНАСТИР ПОДМАИНЕ

22. по Духовдану

Беседа на литургији

У име Оца и Сина и Светога Духа

И данас, браћо и сестре, сви они који су ученици Господњи, који уче у Цркви Господњој науку спасења, у сусрету са ученицима овога света који уче науку смрти и пропадања, науку која трује, убија и наду одузима, долазе управо у овакву ситуацију:да их свијет не воли, да свијету њихово присуство не прија и да их свијет својом масивношћу убјеђује да тај њихов избор није прави, није најбољи. То могу да посвједоче и ова наша дјеца у вртићима, то могу да потврде и ови наши основци, средњошколци и студенти, родитељи,радници и старци, рјечју: сви они који су ученици Господњи и који Науку Господњу у Цркви примају у сусрету са дјецом овога свијета долазе у непријатне ситуације, можемо слободно рећи, у сукобе.

Врло је важно да ако смо кренули овим Путем Господњим имамо Господа увјек уз себе; Његове моћне, животворне и охрабрујуће ријечи, кад се нађеш у таквој ситуацији-ти један, а њих милион; ти са Господом, а они са противником Божјим; ти у Духу Свијетом, а они у духу свијета који у злу лежи. Немој да их бројиш и немој да се плашиш њиховог гласања и одлука које доносе по већини гласова, закона које пишу по тим основама, планова које кроје на тим темељима, него се сјети Ријечи Онога за ким си пошао, кренуо, а Он каже *:"Не бој се кад те буду изводили пред цареве, намјеснике...",* професоре, директоре и уопште, моћнике овога свијета, немој да се плашиш. И уопште, немој да се плашиш кад пред тобом буде милион или милијарду или кад сви они буду против тебе и онога за ким си пошао, него сјети се оних ријечи које сам ти говорио док си био у светим Храмовима, сјети се оних ријечи које си слушао на светим Литургијама, сјети се Мене који сам ти ономад говорио и сјети се оних ријечи на које можеш слободно да се ослониш. При том, ономад сам ти рекао: *„Немој да бринеш како ћеш и шта рећи и како ћеш се бранити". Стави то,* каже Господ, врло је важно:"*ставите то у срца ваша".*

Један од проблема, браћо и сестре, свих нас овдје сабраних, да не говорим о онима који се не сабирају у црквама, јер то не да је проблем, то је живот на ивици метафизичке катастрофе. Сви који се не сабирају у светим храмовима, на светим Литургијама, сви они који данас имају друге позиције, а не ове, сви они који су лицем окренути ка западу, а не Истоку, ка мраку и тами, а не ка свјетлости, ка демону, а не ангелу, ка ђаволу, а не ка Богу, сви они живе на ивици метафизичке катастрофе, трагедије. Говоримо „на ивици", јер се још увјек налазимо у времену које даје могућност за обрт, тј.за покајање.

Али и ми који смо овдје сабрани, налазимо се такође у опасности. Зашто? Зато што речи спасења ми не држимо у срцу, него овдје: у ушним шкољкама, на креону трепавица, на карминима, на површини свјести, у меморијама, у мобилним телефонима, диктафонима, снимљено, записано... али та рјеч, браћо и сестре, она није предана папиру; истина, папир је чува ради твога срца, али она треба у твом срцу мјесто да нађе. „*Унесите ове рјечи у срца своја",* каже Спаситељ. Шта то значи, „у срца"? У средиште свога живота. Ни лијево ни десно, него у центар! Да то буде језгро твога живота, да те ријечи постану суштина твога бића.

А шта је Господ рекао? „*Ставите дакле у срца своја..."*ово се, браћо и сестре директно односи на нас- знате, ми сад не препричавамо догађаје него смо ушли и доживљавамо: „ ставите дакле у срца

своја да не смишљате унапријед како ћете одговарати.“ Коме? Царевима, моћницима, милијардама оних који другачије мисле и који се противе нама, тј. Ономе кога слушамо и са ким смо у вези кроз послушање.

„ Јер ћу вам дати речитост и мудрост којој се неће моћи успротивити сви ваши противници“. Дакле, без изузетка, ко год он био и коликогод да их је на броју.

Ко, браћо и сестре од нас ове ријечи има у срцу? Не да их нема у срцу, него многи никад нису чули ове ријечи иако су били у близини њиховој. Иако су много пута (поготово ми који се сабирамо у црквама) били оглашени, обасјани овим словима. Међутим, то до срца уопште није продрло и тамо се не налази. И отуда страхови и отуда сумње и отуда безбројне издаје, покоравања и робовања; Цар Небески дошао на земљу да те ослободи и да ти да силу да се успротивиш царству овога свијета и то такву силу да царство овога свијета, мудрост овога свијета, рјечитост овога свијета – јер су то, браћо и сестре, ударне силе: лажна мудрост, лажна речитост. Тенкови – касније долазе. Пилоти после тога улазе у авионе. И бомбе и ракете-касније се испаљују. Прво мудрост и идеологија, философија и наука пробијају, а онда пјешадија и авијација завршавају посао -ратовање мудрости, рат ријечи, браћо и сестре, рат учења! Ко ту побједи, он је побједник. А Господ, Рјеч Очева, Логос Очев, сама Мудрост, сушта Мудрост и Истина, обећава ти, као човјек, иако говори овако као што ми сада говоримо: „*Запамти то и држи у срцу и немој унапријед да смишљаш...* “ немој никакве планове, јер погледајте шта свијет ради: планови, планови, планови, планови...направисмо Титаник, укрцасмо се, бацисмо коцку, завртесмо рулет и док се он врти и док добијамо у исто вријеме тонемо. Ето планова! Титаник као символ.

Или сјетско првенство у фудбалу: планови, планови, планови, планови, планови, анализе анализе четвртфинала и онда титаник тоне.Као са дјецом се играју – петама дају голове, лактовима, потиљком... игра, тоне, читав план пропада...осам-један, катастрофа! Пукло! А колико планова, колико енергије уложено, а на крају?! Просуто.

А ми, браћо и сестре не треба да планирамо. А како да не планираш?Господ је рекао: Не брини се, не секирај се. Кад дође тренутак, а све тренутке имам у својој власти, јер сам Цар вјечности, вријеме је Мени у потпуности покорено. Могу сад да га укинем ако хоћу! У сред овог разговора, браћо и сестре може да га укине, ако хоће! А то, што га је дао, то је ради покајања нашег и ради припремања за вјечност која неминовно долази. Каже: „Немој да се бринеш, даћу ти у онај час шта треба да кажеш. „И даћу ти такву ријеч и такву мудрост...“, пазите, то није твоје: ни рјеч ни мудрост коју ћеш објавити! Откуд Јовану Богослову, рибару, таква мудрост коју данашњи мудраци не само што не могу да обухвате, схвате и прихвате, него потпуно игноришу, плаше је се, дрхтећи од богословља Цркве, од силе богословља простих рибара! Од силе мудрости Божије која се кроз њих пројавила.

Али Господ није само Апостолима дао, него је обећао свима нама ако смо у јединству са Апостолском Црквом, да кад дође вријеме, даће и свима силу и рјечитост и мудрост. И то такву силу којој се неће моћи супротставити сви наши противници; али „ у оно вријеме у онај дан, у онај час“, јер каже: „нећете говорити ви“, пазите сад, то су страшне ријечи, страшно откровење: „него ће Дух“ , Дух Свијети, „Дух Оца вашега говорити из вас“. Замислите браћо и сестре: противници, њих милијарду, све мудри, све наопако образовани, максимално талентовани, научени, набилдовани, нагојени, натовљени, а ти говориш, тј. Бог говори кроз тебе, тј.Дух Оца твога говори кроз тебе! Човјек проговорио Богом! Замислите, не само Син Божји! Наравно, то је могуће само у јединству са Православном Црквом; изван Ње – празнословље. А у Њој, човјек говори Божјим Духом! Сви наши светитељи, браћо и сестре, наш свети Сава, наш свети владика Николај, који, како кажу наша света браћа Руси који су га хиљаду пута

боље препознали и више цијене него ми, кажу да тамо ђе је Николај говорио, гје је бесједио као епископ, кажу, небо се отварало! Али буквално, то су биле Ријечи Духа Очевог. И заиста, тамо где је он говорио – тамо је Бог говорио. И отуда моћна пројава силе духовне. Јер није бринуо свети владика шта ће говорити, јер је знао и јер је вјеровао „ да ће му се у онај час дати шта ће рећи". Био је ослобођен гордости; да се припремим, да се не обрукам... гордост, гордост, гордост! И увјек стресно стање које изједа човјека. Знао је да ће Господ дати кад дође вријеме. Даће народу оно што је потребно, даће народу оно што је потребно да се вјера заштитити од лажи и обмана.

Данас славимо, браћо и сестре, једног предивног мученика, мало коме познатог. На жалост, не можемо се од фудбалера, од тенисера, од политичара, од нарко босова, од манекенки, од свих ових и оних, од врачара, гатара, екстрасенса, милијардера... од себе самих, не можемо се пробит до њега. А његово име узвишено, прекрасно, дијамантима украшено – Нестор! (Кратко ћемо обратити пажњу на њега, а Причу о богаташу и Лазару прочитајте, имате и у овим нашим листићима, а вечерас ће о томе говорити наш отац Синиша. Читајте Омилије од владике Николаја).

Искористимо овај тренутак да Нестора не прескочимо, јер штета би била. Нестор је био млади Солуњанин, Солунац. И у то вријеме болесни Максимијан, цар, који је представљао самог Антихриста, забављао се тако што је водио са собом једног гладијатора Лија, једно чудовиште. Кажу да га је тешко било и гледати, а камоли чути. Глас му је звучао као лавља рика; огромна снага тјелесна, а уз то пун демонске силе.

И Максимијан је стално водио са собом свог омиљеног гладијатора, свог мезимца, са собом гдје год је ишао и уживао је тако што би монтирао једну велику позорницу, једну велику бину, око ње копља навише окренута, и онда би изводили борце који су увјек, без изузетка, врло брзо завршавали на тим копљима, трзајући се и испуштајући своје душе, на велику радост и велико задовољство окупљене масе, првенствено цара Максимијана. А ако не би било никога да изађе снагу да одмери, онда би, по правилу, хришћане изводили. „ Дај оне из Подмајна, ено их има тамо, у*вати га, пењи га горе!"

И многи су тако, браћо и сестре, пострадали, хришћани. А Нестор, ученик светог Димитрија, јер свети Димитрије поред тога што је био војвода, био је и учитељ. Народ се масовно окупљао око њега. Пазите какав призор: градоначелник који учи народ вјери! Учи их Истини! И не боји се других закона и наредби и покоравања шетајући срамно, штитећи демонски понос. А он, градоначелник и то има, пазите сад: директну заповест од Максимијана не само да спречава, него да убија хришћане!

А он обучен царски, као војвода, са свим титулама, ковори као Апостол, проповједа и то јавно, браћо и сестре, на сав глас, а народ се окупља око њега. Нестор је био један од ученика.

И кад су Димитрија гурнули у тамницу, а Нестор гледајући шта све Лије ради, како му браћа гину, (а био је млад по годинама), ухвати га ревност духовна, ревност, Дух Свети уђе у њега и поче да му даје мудрост и речитост. И умудри га да пође код Димитрија да узме благослов. Обратите пажњу: да узме благослов и да изађе Лију на мегдан. А Димитрије, (величанствена сцена!): закрсти му чело и груди и рече, пророкова, (то све говори какав је свети Димитрије био: пророк, браћо и сестре, пророк и мученик и дјевственик), па каже:"Лија ћеш побједити, али ћеш за Христа пострадати." И оде, кажу, трчећи, млади Нестор, трчећи, скиде се и на сав глас рече: „Боже Димитријев, помози ми !". На сав глас! Максимијан и сав народ се зачуди; дјечак, младић, против Лија! Шта му је? Нису били спремни, браћо и сестре, да се суоче са Духом оца Несторовог;то је тај тренутак, то је тај час кад му се даде и речитост и мудрост. Пазите: мудрост и речитост; прво по благослов, што ми врло рјетко чинимо – хоћемо да се рвамо са свијетом, (а Лије је символ свијета), хоћемо да се се рвамо, али без благослова па обавезно на копљима

завршимо, овим или оним и трзамо се и копрцамо се! То је од глупости, од помрачења ума. Ђе ти је благослов за тај пројекат, него долазимо само да нам потпишу и запечате?!А Дух Свети је умудрио Нестора: прво по благослов код мученика, а онда брзо горе код Лија.

И изађе горе и кад је ова звијер кренула на њега као што звијер овога свијета креће на нас - као некакво чудовиште метафизичко са пипцима, улазећи нам с помислима кроз умове, хватајући вољу, чупајући срца... дерући... тетовирајући... бушећи... фарбајући...кад је кренула пут њега и пут нас ... (креће и ево је пред нашим лицем, но ми не видимо од наше помрачене свијести, горде), он још једном рече: „Боже Димитријев, помози ми !“ Какава мудрост! И ухвати Лија, браћо и сестре и фрљну га са позорнице, обали га и набоде на она копља. Посрами Лијеву гордост, као се говори у тропару светом Димитрију: „Мученик својим благословом, Десницом Господњом...“ (јер благослов је Десница Господња), „а Несторовом руком“, обали га. Јел био апперкат, кроше, јел га је главом ударио или га је просто шчепао и ринуо, то није битно – битно је да је духом Светим ојачао. „И у тај час даде му се сила којој се није могао супротставити...“ не само један Лије јер горе је могло да их буде и стотину. Обали га и посрами.

То је, браћо и сестре, наука Господња, то је поука за све нас: немојмо са духом овога свијета сами да се боримо. Сатана- он сједи као што је Максенције сједио- у његовим просторијама преисподње, у његовом доњем царству, на његовом сатанском трону и ужива како нас дух овога свијета мучи, убија, ломи, комада... он ужива у томе! А посебно када дух овога свијета ломи хришћане.Ах како се он томе радује! И увјек се радује и увјек побјеђује кад ухвати хришћанина непослушног, који не тражи благослов, који не живи са благословом, који не општи са мученицима, који не слави мученике; увијек бивају поражени и набодени на копља – пробадају им обраве, зубе, вилице... погледајте шта свијет ради од људи: развађује их блудом, развратом, копљима окултизма, наживо их дере, браћо и сестре, разним учењима, лажним учењима. Е томе се Сатана радује, као Максенције.

А Нестор? Ево Црква данас високо, високо истиче, учи нас како да се боримо против свијета, без обзира што смо сами и нејаки. И он је био млад, неискусан, али умудрен Духом Светим, па тражи благослов и победи. Са Божјим благословом ми немамо непријатеље, браћо и сестре и противника којег не можемо побиједити, нема, не постоји! Зато је много важно да будемо у Цркви и да живимо по благословима и по, браћо и сестре, у свим пројавама нашег живота, почевши од Цркве, од Престола, од Апостолског учења, од наших епископа надлежних, па преко њих свештеника, у манастирима игумана и игуманија, у породици: оца, мајке, па дјеце. То је та структура Цркве, ту си моћан! Ту ће дјеца моћи да одоле свим саблазнима овога свијета. ако је непослушан родитељима – пропашће! Зграбиће га Лије овога свијета неком од својих многобројних рука и бациће га, нагрдиће га. Ако је породица непослушна Цркви, ако не живи Литургијским ритмом Цркве (а то вам је непослушање – сви они који данас нису у Храмовима – непослушни!),браћо и сестре, не могу се надати добру, ако се покајањем не врате - не живе по благослову.

Овде данас није Димитрије (мада јест и он и Нестор), овде је данас Димитријев Бог! И ми смо данас дошли овдје, а јесмо и требало би да јесмо, да кажемо оне исте рјечи које је и Нестор изговорио: Боже Димитријев, Света Тројице, помози ми! Благослови Боже Савин, Боже Василијев, Боже Лазарев, Боже Георгијев, Боже ангела и Творче целокупне твари, помози ми! Јер сви смо у борби, браћо и сестре. Кад ми то радимо? Кад гледамо у своје мишиће, у своје знање, своје таленте, своју интелигенцију, своје вјештине и искуство?! Ђе, са ким?! Колико имаш година, мрчо?! Двае*ст...трие*ст...?! И то дваест, триест у дваестпрвом вијеку, ђе је све у дебиле претворено и оћеш да се бориш против Кнеза таме?! Против началника Зла који је на Небесима проблем направио?!Који је ангеле са небеса свргао?! Који је прародитеље отровао док су били чисти? Истина, неискусни али чисти – преварио их. Ти ћеш да се против њега бориш?! Твојим пиштољима на пиво и кокаколу? Смири се, не глупирај се, не играј се, него

дођи Цркви! Кад? Кад је вријеме. Које вријеме? Литургијско вријеме! И дође, не мораш ништа да знаш. (Па и ништа не знамо о Литургији). После ћемо да тумачимо!Ми бисмо да истумачимо Литургију, па онда да тражимо благослов – батали то! Тражи помоћ и добићеш је; Боже Отаца наших, помози ми ! Помози Оче, помози Сине, помози Душе Свети! И добићеш благослов, браћо и сестре и речитост и мудрост, тј. вјеру Православну, којој се неће моћи супротставити сви наши противници. Као што се нису могли супротставити нашим светим Оцима који су кидали као паучину сва та учења.

Али данас нико не сме да изађе на мегдан...то милијарде књига, учења... а кога хватају? Хватају мене и мог брата Јована! И опет ће нас обманути – али хајде да се ухвате у коштац са светим Василијем Великим;

-Оче Василије, ево ови овдје хоће нешто да питају о нашој вјери.

-Ево сад ћемо ја и наш брат Григорије Богослов и Јован, долазимо, нек сачекају.

И ми, окренувши се према њима – секташима, јеретицима, научницима, мудрацима, философима... погледамо, а тамо нема ни једног! А шта би са њима, ђе одоше? Не одоше, но побјегоше! Чим чуше имена која призиваш, а која треба да имаш и призовеш увјек, побјегоше. Него су пробали да те ухвате самога у кући, као што секташи хватају, и да те убједе. А не смију, браћо и сестре, са Црквом, јер Црква –то је мудрост Духа Светога. Нема ту расправљања! Тој речитости и мудрости не може нико да се супротстави. Зато је важно да је упознамо, да је учимо, да је примамо, браћо и сестре, не да је ми откривамо, већ да је већ откривену – ми примамо. И онда постајемо моћни, врло моћни.

И наравно, у заједници, у сабору. Јер плодови Божје науке јесу баш сабрања литургијска. „Двоје или троје у Име Моје...“ – много су јаки. Много смо јаки ако смо у заједници Духа Светога, јер ту је Очева сила, ту је Љубав Жртвена Сина Његовог, ту су светитељи, све мученице, сви исповједници, сви учитељи Цркве, сви Апостоли, моћни Апостоли. Пазите: ту су сви ангели, од Михаила до твог англа Чувара, ту је Владичица, Свецарица. Ко ту може, браћо и сестре, да се успротиви? Ко?! Нико, браћо и сестре, само наша гордост која нас помрачује и одваја, може да нас рани и убије.

Зато смиримо се пред Црквом и поклонимо се Цркви и кроз Цркву Богу нашем кога прослављамо заједно са Оцем и Духом Светим у заједници са свим светим мученицима и Димитријем и Нестором и свима светима од памтивијека и у вјекове вјекова. Амин, Боже дај.

Беседа непосредно пред причешће

Ви који се причешћујете, обратите пажњу: само они који су крштени у Православној Цркви могу да примају свете Тајне. А они, крштени, одрасли, треба да буду свјесни, а пре тога научени, да се у Тајни Причешћа Бог даје, Бог који вољу има да ми живимо по Његовој вољи. И зна да наша одлучност и спремност да уз Божју помоћ творимо Његову свету и узвишену вољу јесте наше приступање светој Тајни Пручешћа. Обратите пажњу: не мора нико да се причешћује, а сви они који се причешћују морају да држе Закон Божји. Тешко нама, браћо и сестре, ако се причешћујемо, а свесно срљамо у гријех. Ми тим гријехом газимо Крв Господњу и одричемо се свих наших завјета, јер Причешће јесте заједница у Крви, разумјете? Ово што се даје је само Пречасно Тјело и сама ПречаснаКрв Господња и ко улази у завет са Богом кроз Завјет Крви, он се обавезује да ће не само својим мислима, него и својом крвљу остати вјеран, као што је остао свети Нестор и свети Димитрије. Зато, ако нисмо спремни, браћо и

сестре, немојмо на силу и немојмо преко своје мјере. ако смо у Духу покајања одлучили да ћемо се мјењати уз Божју помоћ, јер Господ није рекао: мјењајте се, него: „Узмите и једите", примите силу и онда ће та ваша жеља да се оствари. Зато се и ми причешћујемо да би те наше добре и благе намјере могли да спороведемо, да оваплотимо.

Јер без Причешћа жеља да се промјеним остаће неиспуњена. Зато нам се Господ даје. Али то подразумејева да имамо и ту свијест: ако си се причестио, ти постајеш обавезан да у свим животним ситуацијама поступаш по Његовој вољи. Нема онда празнословља; ја би овако, ја би онако, ја мислим, мени су рекли... јесу ли ти рекли? Јесу. Јесу ли ти крв дали? Па...нису. Јесу ли ти живот дали? Па нису, просто су посавјетовали... Овај и савјетује и учи и умире за тебе и васкрсава за тебе, ради тебе је постао човјек, ради тебе је ова света Литургија, ради тебе су и ове свете Тајне; све ради тебе.

А ти? Треба све ради Њега да чиниш, ради Њега да живиш, да Он постане живот твој. То је висок ниво, али немамо куд, браћо и сестре, Бог хоће од нас да постанемо богови. Ако је то много, онда можемо сви да изађемо, Он вољу и благослов неће мијењати, а сигурни смо да би овђе остало макар троје, надамо се и више, који ту жељу имају и ради њих ова Литургија има смисла и ради њих се служи. Али не дај Боже да буде само троје, него да смо сви овдје сабрани – таквога настројења. Уколико нисмо, онда се потрудимо, браћо и сестре, кроз исповијест, кроз покајање, кроз пост и молитву, уз Божју помоћ, да дођемо до тог неопходног литургијског нивоа свијести. Јер много тога, на жалост, налази се испод тог нивоа. И такав човјек не може даље, он не може да се сједињује са Богом.

Зато, обратимо пажњу: они који су спремни да приђу обавезно да приме крст и да одавде, примивши свето Причешће, да ходе Путем Господњим без сврађања тамо и овамо. Него за Њим, коликогод било уско и коликогод било опасно и напорно. Он је са нама и ова Литургија потврђује да јесте и са свима вама који ћете се причестити. Али после причешћа да пазмо како мислимо и како живимо, браћо и сестре, да нам свете Тајне не буду на суд или на осуду, а тешко човјеку коме Тајна Тјела и Крви буде на суд – њему нико не може више опростити, нико. А благо ономе који се причести достојно – као болесник и као грешник, јер је примио Исцелитеља, јер је примио Спаситеља, јер је примио вјечни Божји благослов.